

Tám Bản Đồ Da Người

Hoàng Mỹ Uyên.

Chợt nhớ, ngày tôi cưới mới tình đầu của mình làm chồng, mới duyên đầu để tôi thành đàn bà. Ngày đó, ra đường là chồng chủ động cầm tay, vịn eo, đi bên nhau là niềm tự hào của cái gọi là đẹp đôi. Ánh mắt chồng đắm đuối lắm mỗi khi sóng bước mà có ánh mắt xa lạ ngoái theo, vì vợ đầm ôm, eo cong hay áo crop top hở bụng, jean lưng trễ, vai bóng nhẵn vì nhuộm da nâu mật, tóc dài ngang eo, tôi là niềm hãnh diện của chồng và ngược lại.

Rồi có con, có bầu, tôi trắng nõn ra, mượt mà chứ chẳng hề nám, sạm, phù nề chi hết, vai vẫn thon, mặt vẫn gọn, chỉ bụng to đùng đùng, chồng vẫn chăm nom từng bước đi, bước đứng. Vẫn hạnh phúc ngời ngời, trừ chuyện sau này mới biết, tình cũ của chồng vẫn giúp tôi chăm chồng khi tôi bầu. Rồi tôi sanh con, 4kg, khoẻ mạnh lắm, ngày còn ở bệnh viện, gặp một bác ở phòng vệ sinh, bác hỏi "*khi nào đẻ con?*" Tôi bảo tôi đẻ 3 ngày rồi, bác còn bực "*tau hỏi thiệt mà bây giờ còn hoài*". Chồng khóc nghẹn nghẹn buổi hôm đó. Đòi đàn bà vậy, đáng ra là mỹ mãn rồi.

Con 3 tháng, tôi chào mẹ, bế con về ở với chồng trong niềm hân hoan, khắp khời. Đêm ôm nhau ngủ, chồng sờ vào cái bụng lèo nhèo mắc gớm như cái giẻ. Tôi giữ tay chồng yên một chỗ, tim đập còn loạn nhịp hơn cả đêm tân hôn, rồi chồng quay lưng ngủ. Nước mắt tôi rơi lã chã chẳng biết vì điều gì. Rồi tôi từ giã cái cân, xếp hết toàn bộ đồ con gái vào vali, rồi tóc búi cao, nửa bộ tóc ngọn nâu hoe hoe, nửa bộ gốc đen mượt mà, hơn 2/3 tử áo là áo vạt xoè, che bụng. Rồi chúng tôi thôi hẳn chuyện hẹn hò, hàng quán cũng rời xa. Ngày đi đám cưới người bạn chung, vào tiệc cứ toàn đuối theo sau lưng chồng, cảm thấy bước chân mình ngắn hơn bước chân anh, soái cổ cũng không ngang vai anh được. Tôi bám lấy khủy tay chồng, anh giơ tay thoát khỏi vòng tay tôi, anh bảo sang chào bạn bè chút, tôi tự về bàn ngồi. Bạn bè hỏi han nhau chuyện con cái, tôi hăm hở khoe con gái bụ bẫm lắm, khoẻ lắm, bạn bè quở phát tướng, anh cúi gằm mặt ăn không nói. Tay tôi tìm sang cầm tay chồng, anh rút ra cầm ly bia, mọi thứ đều hợp lý cho việc đôi chân nay đã bước nhanh hơn giữa chốn đông người, tay đã bận hơn cho thứ tình cảm tưởng là thói quen của hai người.

Rồi tôi dần ý thức sự thôi không còn tự hào về việc vợ chồng đẹp đôi nữa. Rồi anh chọn trực đêm nhiều hơn, rồi cạnh nhau là những lần quay lưng nhiều hơn bởi "anh mệt". Rồi tôi khóc nhiều hơn trong buồng tắm, trước gương, trước tủ quần áo, trước những tấm hình của mình trước kia, tôi đọc lại từng tin nhắn tôi giữ lại, rồi ngàn lần có lẽ tôi khóc với mình. Chẳng hiểu vì lẽ chi, điều gì đó như là bế tắc, không có lối thoát. Con gái vẫn cười hoài, con đẹp như thiên thần, nếu được quyền chọn lại, tôi tin chắc tôi vẫn chọn mình được làm mẹ của con nhưng vẫn không biết cư xử sao, với cái bụng như tấm cao su đã giãn quá cỡ vì cựu mang con. Tôi mất hết sự tự tin vốn có, tôi thấy mình không gọi cảm, tôi chẳng thể quyến rũ nổi chồng.

Thế rồi, đòi chẳng vui! Tôi trở về với sự độc thân sau sóng gió, bão bùng. Tôi tử tế với bản thân, tôi yêu chiều mình và tôi lại hiên ngang với đời nhưng tôi vẫn co ro với tình. Tôi sợ ai đó phải thấy cái bản đồ da người, tôi cứ vậy mà đoan trang. Tôi thích mình khi đứng thẳng, tôi sợ mình khi nằm nghiêng, tôi căng thẳng khi co chân. Tôi sợ đến không dám thở, sợ cả ánh đèn. Tôi vẫn chơi đùa với thân thể bằng cái trò hít vào thở ra, đứng thẳng gập mình. Rồi tự trào nước mắt. Rồi vẫn cứ hạnh phúc, vẫn cứ hãnh diện với hai thiên thần, tôi đánh đổi với đời để có. Tôi vênh vênh với bikini hai mảnh ở hồ bơi, bởi tôi biết, đời tôi chẳng còn thiết chi tìm kiếm. Cũng là một trò chơi tự bày để tôi luyện mình. Nhờ sự nhàu nhĩ bên trong mà tôi có được sự kiêu hãnh bên ngoài, bởi đâu dễ dàng gì lột trần được con đàn bà tôi mà chạm vào cái bản đồ ngang dọc của tôi.

Làm gì có thứ chi miễn phí. Mọi nỗi niềm trong đời đều có cái giá của nó. Không phải là cách thiên hạ thấy nhau thể hiện. Chỉ tự mình thấy mình mỗi đêm, trước gương và không manh áo. Cái giá trị khi ấy là giá trị thật! Rất thật! Khi đàn bà chấp nhận những vết rạn và xem đó là thứ quý giá trang hoàng cuộc đời, hoặc là người sẽ cực kỳ may mắn và hạnh phúc hoặc là người đàn bà đã chọn con đường khác để hạnh phúc. Con đường chỉ là thiên chức làm mẹ. Đàn ông không giống đàn bà. Sơ khai đã thế, muôn đời sẽ thế. Chỉ mẹ-con, chủ-chớ là thứ quan hệ bất chấp bụng nhàu hay phẳng thôi.

Tôi thương phụ nữ!

Tôi thương tôi!!!

Hoàng Mỹ Uyên.